

I. Blažena a Max

Blažena má dneska rande
s milým mužem, přímo grandem
pod mostem už na něj čeká
Líbají se ústa žhavá
mladá žena se mu vzdává
srdce bijí – šumí řeka

Navrhne mu schůzku u ní
kola vlaku v dáli duní
těší se, až spolu splynou
„Zabiješ mě?“ – náhle řekne
„Bylo by to prostě pěkné“
Hledí na ni – v mžiku jinou

„Vím, co děláš za profesi
vůbec mě to nevydělá
Obchodník – to nejsi, Maxi
Vím, co bereš za zakázky
pro peníze, nikdy z lásky
a znám dobře i tvé taxy“

Neříká nic – už jsou v bytě
Její ústa šeptnou – Chci tě
svléká ji – a vstoupí do ní
Dělají to – ona heká
na zemi je dávno deka
pak se nad ní něžně skloní

„Teď mi pověz, moje drahá
proč chceš sejít rukou vraha?“
„Miláčku můj, to je prosté
Umírám – a nejde jinak
osud někdy bývá sviňák“
Cítila, jak v ní zas roste

„Průběh cesty bude hladký
jízdenku už nechci zpátky“
„Proč chceš zemřít? Proč to celé?“
„Umírám – a nechci bolest
Ptám se, zda to můžeš provést?“
„Jo, to mohu“
„To je skvělé“

Je to zkrátka všechno snadné
Někdy člověk na dno padne
máš mé tělo k dispozici
Už jsi v něm – už s do mě vnikl
nasedla jsem na bicykl
a teď toužím ti jen říci

Že chci brzy nebýt živá
ať mi už jen dnešek zbývá
ať můj dech se navždy ztratí
Poprav mě – a budu vděčná“

připadla mu neskutečná
věděl, že čas se jí krátí

„Jsem ta, která cíl ti zadá
jsem tvým cílem, jsem jím ráda
Kamarádka je teď vdova
Já se zbavit hodlám sebe
tak, můj Maxi, síly seber
chci, abys mě zlikvidoval

Moje kamarádka chtěla
pomoci si od manžela
pomohl's jí – a to navždy
Také bych si nyní přála
abych obětí se stala
předem promyšlené vraždy

Tělo muže kamarádky
našli v rámci jedné skládky
leželo tam s pytlí smetí
Pohozené na odpadky
Vdova teď má život sladký
Týral ji – i jejich děti

Střelen do hrudi a čela
Prý ho žena vytáčela
nechtěla už snášet muka
Máš v tom prsty, tys byl najat
prostřelils mu jeho kabát
aniž se ti chvěla ruka“

„Doktoři ti nepomohou?“
„Vidělo mě jich již mnoho
maximálně rok mi dali
Že mám strádat – to mě drtí
Musím-li již patřit smrti
ať netuží na mě svaly“

Vnímal, jak je přitažlivá
teď se ale nad ní stmívá
oblá ňadra, štíhlé boky
Přivedl ji do extáze
přivede ji zpátky na zem
do Nebe pak – až dá pokyn

Líbal její prsní dvorce
Stane se z nich jenom porce
masa, jež se rychle kazí
Tahle oběť sama touží
skončit zastřelená v louži
krve, která v černě se srazí

Kdesi černý havran kráká
Blažena si zabijáka
najala na sebe samu

Vrah ví předem, co že vzkáže
téhle přenádherné Bláže
jeho paže sevřou dámu

Promítne si různé tváře
od feťáků po notáře
od gangsterů po ctihodné
Nejen muže, ženy také
na onen svět poslal vlakem
Zastřelí ji? Nebo bodne?

Jedna byla advokátka
druhá zase mladá matka
která chtěla nic – či všechno
Jednu bodl – v ruce dýku
druhou střelil do hrudníku
neřešil to – zkrátka zdechnou

Do mrchy i do svěťice
kudlou bodne – srdce, plíce
propíchne jim beze slova
Teď má ženu do třetice
Je to jiné – a v tom sice
že se do ní zamiloval

„Chci odejít silná, hezká
plakat pro mě budou dneska
zítra odpor cítili by
Nechci sejít jako troska
Prosbu mám - a je to rozkaz
Můžeš mi tu něco slíbit?

Že, až vyjdeš z mého bytu
nebudu mít identitu
skončí moje existence
Vyhasnout chci ve tvých rukách
šťastná, nikde žádná muka
přijmu dárek od milence

Maxi, nejde o legraci
profesionální práci
rychlou, prostě čistou, žádám
Zabiješ mě? Co ty na to?“
„Já myslím, že ano, zlato“
„Super“, chvěje se jí brada

Udělá to, zabije mě?
Moc se k tomu tedy neměl
Hlavou se jí všechno honí
„Uděláš to? Slíbíš mi to?“
„Ano, jenom je mi líto
že jsem tě už neznal loni“

Objala ho před svým skolem
„Napumpuj to do mě, honem
zemřu, ne však v tuhle chvíli

Vezmi, co zde nabízí se“
Max k ní skloní čelo lysé
Bláža zatím blahem šílí

„Nejdříve chci tebe, Maxi
Chci to znovu, ty máš praxi
nejen v likvidaci cílů
Udělej mi to – a znova
chci být tvoje supernova
naposled se se mnou miluj

Nebloudím již v temném lese
S tebou se zem opět třese
chci to – nejdřív sex – pak zabít
Nejlepší si vezmu šaty
připravená budu – a ty
a ty nesmíš být pak slabý“

„Máš to, koukám, promakané
skoro mi až slza kane“
„Říkám, že chci práci čistou“
„Říkáš, vím, tak dobrá tedy
Ještě jednou – naposledy
Ptám se, zda seš si fakt jistou?“

„Jsem si jistá, odhodlaná
že již nechci dožít rána
zbraň svou máš?“
„Mám“ – odpověděl
„To je dobře“, řekla žena
„Chci odejít upravená
nalíčená, v klidu, vsedě

Kolik poslal´s lidí k ledu?“
„To takhle říct nedovedu
Dvacet – možná o pět více“
„Doufala jsem aspoň ve sto“
„Tak to sorry“
„Ale přesto
věřím, že mi zhasne svíce“

„Popravím tě, Blážo, brzy
je to smutné, což mě mrzí
udělám to s úctou, v saku“
„Nechci poznat utrpení
miř fakt přesně.“ Světlo denní
nahradí pár temných mraků

„Jak to provedeš už tušíš?“
„Nevím, Blážo, ale budiž
zastřelím tě – spokojena?“
„Chci, ať do mě ostří vniká
náboj exploduje – dík a
ať je rychlá tahle změna“

„Kam na nápady ty chodíš?“
„Vím, že se mnou je to potíž